

Същински пеперуди, избила въ единъ мигъ невѣдома
ржка.

Безброй крила, поломени жестоко, обсипваха
Като отъ първи снѣгъ пжтекиѣ край крѣхкиѣ стебла.
То бѣше бичъ, прѣминалъ като хала надъ цѣфна-
ли цвѣтя,

по чийто цвѣтове мечти едва кацнали въ сладко упоение.
Злочеститѣ мечти!

Среброкрилати сразени пеперуди прѣдъ менъ
до една безъ жалъ поломени!

Съ прѣкършени крила постлани сж пжтекиѣ
Кждѣто поминалъ самъ въ несвѣстенъ лудъ летежъ
по призраци омайни!

И свива се отъ болки сърдцето:

По срутени кумири,
По галени купнежи,
Замрѣли въ ожидание!

Деньтъ дойде и мълкомъ отминава
Съ потъмнѣли скути надъ трупове безчетъ.

Деньтъ дойде и боленъ си отива,
Поболѣлъ се отъ погледи на болни,
Непрѣдали още души прѣломени.

III.

Дъждъ. Спокоенъ равенъ дъждъ изъ низки небеса
се смича.

Не сж ли туй сълзитѣ горчиви на душа несрѣтна?
Не сж ли то стенания безпирни на душата, що лута се
безъ бродъ? . . .

Душата — бездомницата сломена!

Ето тя за изповѣдь готова въ прѣдсмъртенъ часъ
Къмъ иконостаса гледа

Тамъ икона липсва — нѣкой я похитилъ.
Кандило отдавна тамъ вечъ не мѣждука
въ прѣдпразднична вечеръ!

Суша само вѣтвя отъ връбница остана, забравена случайно
въ разтруга скрѣпена.

— Всичко изличено!

А душата за изповѣдь готова — въвъ слова се тжгитѣ
възможватъ,

Обронени сѣкашъ изъ разклѣялъ огнь, вжглени вживени,
Думи се поддемаѣт и вмигомъ гаснѣяѣт.